

PRVOTINY 2018

**SBORNÍK PRACÍ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE
KNIHOVNY MĚSTA OLOMOUCHE**

ÚVODNÍ SLOVO

Často se nás čtenáři ptají, zda jim nabídнемe nějaké pěkné knihy. A my jim odpovídáme, že nové knihy jsme koupili, ale zda jsou pěkné, netušíme, protože je bohužel nepišeme. A tímto sborničkem bychom to rádi napravili. Ten jsme „napsali“. Samozřejmě ne my knihovníci, ale naši příznivci, kteří se zúčastnili dvanáctého ročníku literární soutěže Prvotiny. Je úžasné, že v době konzumní společnosti, kdy většina populace jen čeká, jakou zábavu či vzrušení jim svět nabídne, jsou mezi námi tací, kteří nám chtějí něco říci, přinutit naše šedé buňky mozkové k přemýšlení, naše oči k zaslzení a naše ústa k pousmání. Věřím, že i Vám přinesou následující stránky trochu rozptýlení v šedi každodenního života.

*Lenka Prucková
ředitelka Knihovny města Olomouce*

OCENĚNÉ TEXTY

autoři jsou řazeni abecedně dle příjmení

PRÓZA

kategorie do 14 let

Klára Klimecká – Hranice lidskosti

kategorie od 15 let

Gabriela Brázdrová – Atlas

Pavla Frelichová – Tři dáblové

Stanislav Klín – Děkuju ti

Zbyněk Mrvík – 22 21 17

Lukáš Záleský – Děvcátko

POEZIE

kategorie do 14 let

Pavlina Axmanová – Noc

kategorie od 15 let

Ladislav Buchta – Šestákový sonet

Jarmila Flaková – Přimluva

Zdeněk Hledač – Zahradkářská

Dušan Nenička – Heřmánku

Zuzana Zimmermann – Větný rozbor, Podzim

Klára Klimecká

HRANICE LIDSKOSTI

(úryvek)

5. kapitola – 7. května 1915...

(Elle Clarisa Nikel)

Probudil mě zvuk sirény. Vydala jsem se do jídelny na snídani a po cestě jsem potkala Gertu. „Co je to za sirénu?“ zeptala jsem se ji. Gerta mi vysvětlila, že když je mlha, tak lodě pouštějí tyto sirény, aby na sebe upozornily jiné lodě, a tak se vyhnuly srážce. Zajímalo mě, jestli to není ve válečné zóně nebezpečné. Gerta pokrčila rameny a usmála se na mě.

(Wilhelm Niegel)

Zase mlha!! Skoro každý den je u Irska mlha! Prošel jsem do kajuty velitele a zeptal se Schwiegera, jestli ví, kde jsme. Ten se podíval na poslední záznamy polohy a na mapu a poznamenal, že by naše ponorka měla být někde u mysu Old Head of Kinsale.

Kvůli nebezpečí střetu s jiným plavidlem v mlze, jsme zůstali ponoření a neměli jsme v plánu se vynořit. Velitel rozhodl, že nepoplujeme dále, dokud se mlha nerozplustí. Zůstali jsme tedy 10 mil jižně od mysu Old Head of Kinsale.

(Elle Clarisa Nikel)

Dnes jsme měly jít na oběd až později, někdy kolem druhé hodiny. Mlha se už rozplynula, takže jsme s Gertou stály u zábradlí na Člunové palubě a vychutnávaly si hřejivé jarní sluníčko.

„Elle, podívej se! Támhle je Irsko!“

Podívala jsem se směrem, kterým Gerta ukazovala. Skalnaté výběžky jižního Irska byly jasně viditelné. Náhle jsem ve vodě spatřila šedivou velrybu. Ukázala jsem ji Gertě. Ta se zamračila a popohnala mě do jídelny. Podívala jsem se na ni nechápavě, ale neřekla jsem nic a poslušně jsem spěchala za ní, protože šla celkem rychle. Do jídelny jsme se dostaly za pět minut. Bylo 14:05...

(Wilhelm Niegel)

„Vidím kouř!!“ zavolal strážní důstojník. Schwieger dal okamžitě pokyn k potopení, aby se mohl podívat periskopem.

„Kouř vychází z jednoho... ne, ze dvou... ne, ze tří... ne, ze tří ne, ze...，“ mumlal si pro sebe Schwieger, a pak se otočil na mě a řekl: „Je jenom pět britských parníků, které mají čtyři komínky. Čtyři jsou na frontě a jenom jeden je na obchodní cestě. Lusitania...!“

Povzdechl jsem si a přikývl. Schwieger se znova zadíval do periskopu. Loď změnila směr, takže ji nebude možné zasáhnout. Přesto jsme dostali příkaz připravit torpédo. Bylo 14:05...

(Elle Clarisa Nikel)

Čekaly jsme na jídlo už pět minut a Gerta byla čím dál nervóznější. Když nám ho přinesli, bylo 14:10...

(Wilhelm Niegel)

„Pal!!“ vykřikl Schwieger. Viděli jsme jen bílou čáru zpěněné vody za torpédem. Lusitania teď byla v dobrém úhlu 700 metrů od nás.

„Zásah!“ ozval se znova Schwieger. Bylo 14:10...

(Elle Clarisa Nikel)

Jídelna se otřásla. Vyskočila jsem ze židle celá vystrašená. Gerta vyskočila také a rozeběhla se ke dveřím.

„Záchranné vesty! Pojd' za mnou!“ zavolala na mě. Rozeběhla jsem se. Nic jsem nechápala. V kajutě mi Gerta správně uvázala záchrannou vestu. Když jsem se znova zeptala, co se stalo, řekla, že na loď zaútočila ponorka. Došlo mi, že ta šedá velryba, kterou jsem viděla, byla ponorka.

Vyšly jsme na palubu. Všude byl chaos. Panika a strach. Lusitania se začala potápet po přídi a naklánět na pravou stranu. Gerta se mě snažila procpat k jednomu ze záchranných člunů. Jenže čluny se nedářilo rádně spouštět, tak toho nechala. Dav nás zatlačil k zábradlí. Obě jsme se o něj opřely a Gerta mi podala složený papír: „Jestli přežiješ, telegrafuj to na německou ponorku U-20!“

Podklouzla mi noha a z nakloněné paluby Lusitanie jsem spadla do vody. Gerta skočila za mnou...

(Wilhelm Niegel)

„Lusitania se rychle potápí,“ poznamenal velitel a nechal mě nakouknout do periskopu. Na palubě lodi byla panika a záchranné čluny nešlo kvůli náklonu použít. Předal jsem periskop dalšímu důstojníkovi.

Schwieger dal povel k odplutí. Na hodinkách bylo 14:20.

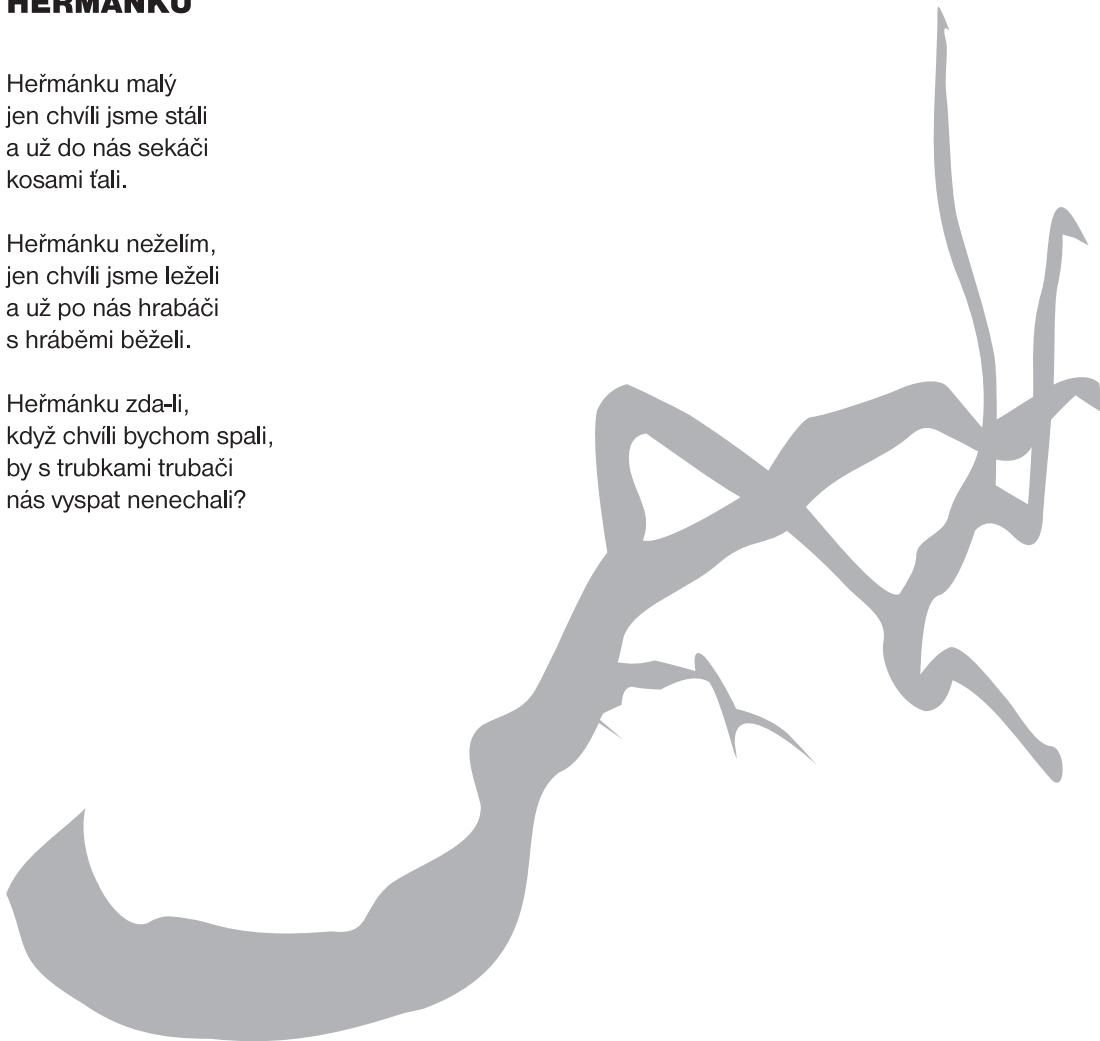

Dušan Nenička HEŘMÁNKU

Heřmánku malý
jen chvíli jsme stáli
a už do nás sekáči
kosami tali.

Heřmánku neželím,
jen chvíli jsme leželi
a už po nás hrabáči
s hráběmi běželi.

Heřmánku zda-li,
když chvíli bychom spali,
by s trubkami trubači
nás vyspat nenechali?

Zbyněk Mrvík

22 21 17

(úryvek)

Druhý den ještě musím na hřbitov domluvit podrobnosti. To už jdu sama. Na kraji hřbitova najdu kanceláře. Správcová mě pozve dovnitř. Sednu si k ní a domluváme se, jak připravit hrobku. Ozve se zaklepání a do kanceláře vejdou dvě dámy v letech, starší z nich se opírá o francouzské hole a v bílých páskových botách září froté ponožky. Mladší má šedivý knír a stále žvýká bezzubými ústy. Starší bez pozdravu zahuláká:

„Přišly jsme zaplatit hrob.“

„Já teď mám jednání, musíte chvílku počkat,“ řekne nervózně správcová.

Dámy se ani nehnou, jen se na nás dívají. Když už je to moc dlouhé, zkusí to správcová ještě jednou:

„Tak se jděte zatím třeba podívat na hrob a pak přijďte!“

„Ale my tady žádnej hrob nemáme,“ řekne bezzubá.

„Tak proč ho sem jdete platit, když ho tady nemáte.“

Ač mně je do pláče, vyprsknu smíchem. Zároveň mi vytrysknou slzy. Skryji tvář do dlaní a zajíkám se.

„Jezdíme ho sem platit už roky,“ pokračuje froté ponožka.

„Vždycky v létě,“ doplní ji bezzubá.

„Ale proč ho tady platíte, když ho tady nemáte,“ řekne poněkud zoufale správcová.

„Máme ho v Dolanech,“ vykřikne ponožka.

„Tady ho platíme už roky,“ opakuje bezzubá.

Správcová vstane od stolu a jde k nástěnce.

„Dolany?“ zeptá se sama sebe a studuje nástěnku. „Ale Dolany sem nepatří.“

„My ho nemáme v Dolanech, tam bydlíme, máme ho v Záhoří,“ opraví se ponožka.

Správcová se znovu podívá na nástěnku: „Záhoří sem patří.“

„Jo, platíme ho tady už roky,“ řekne znovu bezzubá. Obě dámy pořád stojí ve dveřích a dívají se na správcovou.

„Tak prostě chvilku počkejte venku!“ řekne rázně správcová, „Teď tady mám jednání!“

Zaryju si nehty do tváří, abych se přesvědčila, že se mi to nezdá.

Obě dámy se pomalu otočí a vydou ven.

Zdeněk Hledač ZAHRÁDKÁŘSKÁ

zima je za námi! -
ostravské zahrádky
rozketly do krásy...
léto lže barvami -
všichni jsme Adidas! -
trička, i kraťasy...

Ostravar zdražili
pičusi jacísi...
ještě že na šeku
přidali, debili! -
zima je v prdeli,
dvě piva od breku...

čárka jde na čárku
z cizího neteče
pije se do vzteků,
o šasi kočárku
opři se, člověče!,
dobře je člověku...

padesát sedmička
projela Závořím
z čeho se nestřílí?...
každá je samička,
dobře je člověku!
tak aspoň na chvíli...

Gabriela Brázdrová

ATLAS

(úryvek)

Z čeho máš strach?

Ze tmy?

Z pavouků?

Ze samoty?

Z osamělosti?

Ze sebe?

Bála jsem se nebe. Bála jsem se, že sotva mi dovolíš vzlétnout, spadnu. Bála jsem se, že nebe už nebude po ránu krvácat a nevydrží plakat. Že já pak přestanu taky.

Bála jsem se ještě tisíce dalších věcí. Třeba toho, že zapomenu na to, jaký je pocit mít strach a být vyděšená k smrti. Nebo z toho, že zmizíš ze mě, jako ses ztratil všem ostatním.

Vana byla naplněná po okraj horkou vodou s jasmínovou pěnou. Na mé sněhobílé pokožce vyskákaly růžové skvrny. Příliš teplá. Pro mě akorát. Koupelnu zaplnila horká pára. Bylo mi dobře. Několik minut jsem jen tak odpočívala a snažila se na nic nemyslet. Kůže na prstech se mi scvrkla a vytvořila změkkle varhánky.

Zadržela jsem dech, ponořila se a vydechovala z nosu bubliny. Několikrát. Pod vodou jsem slyšela své tlukoucí srdce víc než kdekoli jinde. Levačku jsem přiložila k tomu pravidelně tepajícímu bodu a naslouchala. *Buch, buch, buch.* To byl jeden z toho mála okamžíků, kdy jsem alespoň slyšela, že žiju.

Vynořila jsem se a několikrát zalapala po dechu. Prudce jsem se nadechla a vydechla. Zopakovala jsem to několikrát, než jsem ze svých plic vymáčkla co nejvíce vzduchu a nechala za sebou zavřít hladinu mýdlové vody. Položila jsem se na tvrdé běloskvoucí se dno vany. Obě ruce jsem přiložila na srdce, přivřela oči a vnímala jen a jen své tělo. Tu tlukoucí věc uvnitř hrudi, která zapalovala život. Medové vlasy se rozprostřely všude kolem mě a chvíli vířily ve vodě. Plíce mi žhnuly a konečky prstů se odkrvily. Ve spáncích mi bušilo a v uších pískalo.

Vzduch. Vzduch. Vzduch. Mozek naléhal.

Plíce se mi plnily popelem. Nohy se zkroutily a ruce nadále svíraly to prohnité srdce. Otevřela jsem oči a zírala skrz vodu na popraskaný strop. Hlavou jsem kroutila ze strany na stranu.

Vymrštila jsem se do sedu a horní polovinu těla vyklonila přes okraj vany. Kašlala jsem vodu. Slaná na rtech a tvářích. Aspoň trocha moře. Stačila jsem vyzvracet celé své srdce, než jsem omdlela.

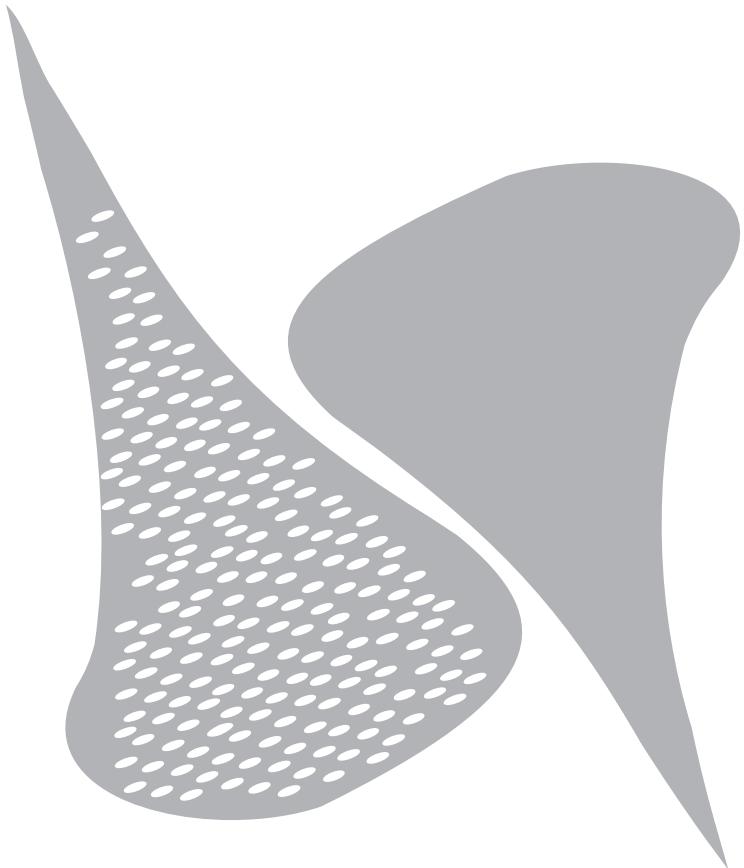
Zuzana Zimmermann

VĚTNÝ ROZBOR

Ticho lesa je
ozvěnou mých myšlenek.
Datel je dělí.

PODZIM

Kousek po kousku
svléká šustivé šaty
Myje se deštěm.

Pavla Frelichová

TŘI ĎÁBLOVÉ

(úryvek)

První jsem se seznámila s Černým dáblem, v hospodě. Vypadalo to nadějně, líbil se mi. Náš vztah se dal nazvat romantickým. Přicházel, když jsem sloužila, bavil se se mnou, zajímal ho můj život, ale nebyl dotérný. Jo, líbil se mi, byl milý. A potom mě seznámil s Bloňdákem a Zrzkem. Zrodila se ve mně nenávist, začali mě týrat.

Vidím tě tu prvně, i ty mě vidíš prvně. Pozná se to podle toho, jak se jeden na druhého díváme. Obsluhuješ čiperně a líbiš se mi. Dokážu to říct na základě jediného pohledu. Byť by z toho později nemělo nic být, líbit se mi musíš. Holka se mi líbí hned, nebo ne. Ty ano. Líbí se mi tvoje vlasy, trochu bledá pleť s jemnými rysy, nos se ti na dálku v obličeji téměř ztrácí. Ani pod umělým osvětlením nejsi ostrá. Jsi jemná, i když se pohybuješ rychle a rázně. Jo, líbiš se mi. Nevím, do čeho se hrnu.

Nejdřív mi nevěnuješ pozornost, přestože o mému zájmu víš. Nechceš být při práci rozptylována. Bereš ji vážně, dívat se na tebe je slast. Máš přehnanou chuť do života. Umírněnou pozorností mi dáváš najevo, že máš zájem. Je to tvůj styl. Procháziš blízko místa, kde sedím, cítím tvou vůni – líbí se mi též. Pokud se na mě díváš, mírně se směješ – ne moc, nechceš, aby byly vidět tvoje zažloutlé zuby. Mé pohledy tě neobtěžuji, připadáš si bez nich opuštěná. Strachuješ se o to, abych nezačal moc pit, když tě můžu vidět jen tady, a tak se s tebou začnu bavit.

S pozváním na rande nespěchám, chceš si o tom rozhodnout sama. Po dvou krocích vpřed se o jeden vracíš. Oceňuješ, že ti občas, když máš honičku, pomůžu sebrat sklo nebo točím piva. Jsi ráda, že ti pomáhám jen tak. Čekám na chvíli, kdy budeš zranitelná, kdy se mi odhalí stránka neurčená veřejnosti. Záleží ti na tom, abych ji znal.

„Mě nemůže nic překvapit,“ říkám ti jednou po zavíračce. Domníváš se, že odhalením své temné stránky máš právo poznat tu mou, že to automaticky funguje oboustranně. Viš, že je to naivní, ale věříš tomu. „Co když je... co když si ji zatím chci nechat pro sebe,“ prozrazuji ti. Mlčíš, nechápeš, jak to myslím. Nerozumíš, jak můžu nechtít odhalit se ve vší své zkaženosti. Musíme o sobě vědět vše – nemám odpověď.

Poprvé se milujeme na stole u okna. Nejseš si jistá, jestli jsi to nepokazila. Skrýváš přede mnou pochyby, usvědčuje tě mlčení. Připadáš si divně a chceš být sama. „Zavřem a já tě doprovodím,“ vysvobozuji tě z mého objetí. Celou cestu přemýšlím, jestli mě musíš pozvat nahoru, a nejsi přítomná. Můj polibek ti není dost, byl tak chladný. „Mám jít nahoru?“ způsobuje větší odpor. Udělali jsme něco, co jsme neměli. Číslo mi dáváš s největším sebezapřením. Proč jsem se na to ptal? Nechávám tě stát opuštěně na ulici.

Ladislav Buchta ŠESTÁKOVÝ SONET

Hřeby spjaty s kašnou na náměstí
kamenné bytosti
s nehybnou lítostí
střeží střípky žádostí o štěstí

Sny a touhy drobným mincím svěřené
upadají v zapomnění
až jednou před rozedněním
stařík ze dna posbírá je čeřenem

Hvězdy blednou, slunce vstává
stejná voda rozmazává
na hladině další lidské stíny

a mně došlo, ve chvílince
proč jako ty drobné mince
Tebe, Lásko, má už někdo jiný...

Lukáš Záleský

DĚVČÁTKO

(úryvek)

Venku už zapadlo slunce a okna se tím změnila spíše v zrcadla. Stále ještě jistým krokem přistoupil k parapetu a chystal se zatáhnout žaluzie, když se ve vedlejším domě rozsvítilo. Sousedka dorazila domů se svou malou dcerkou. Peter zůstal stát a chvíli se s nadějí v očích díval z okna. Sousedka jménem Karla (to Peter nevěděl) byla podle veškerých možných měřitek nádherná žena (to Peter věděl).

Světla svítala v obývacím pokoji. Karla odložila kabelku na hnědé kožené kreslo a něco silně gestikulovala na svou asi osmiletou dcerku, která stála vedle ní s naštvaným výrazem v obličeji. Karla se tvářila velmi rozezleně a oči se jí leskly. Po chvíli ukázala směrem k druhému oknu vpravo. Peter se ale dychtivě díval na okno vlevo od obýváku, kde, jak už věděl, byla ložnice. Po chvíli se opravdu rozsvítilo i v ložnici a Karla si sedla na postel. Neplakala, ale bylo vidět, že je skleslá a pohybovala se velmi pomalu. Zvolna vstala z postele a začala si sundávat bílou halenu, pod niž lehce prosvítala krajková podprsenka. Peterova levá ruka opustila provázek od žaluzií a začala směřovat k provázku jeho tepláků. Karla hodila blízu na postel a smutně si přejela rukama po tváři. Potom přistoupila k oknu a nabídla tak bližší a lákavější pohled na svůj hrudník. Peterova ruka začínala chytat pravidelné tempo a už doufal, že se její ruce začnou přesouvat k zapínání na zádech. Karla ale jen stála u okna a dívala se na odraz svojí tváře. Prohlížela se bez hnutí dost dlouho na to, aby Peter vyndal ruku a z kalhot a jen se díval Karle do očí. Několik chvil tam oba stáli v tichu, pak se Karla zadívala upřeněji, vytřeštila svoje krásné zelené oči a se znechuceným výrazem jedním silným tahem zatáhla závěs.

„A kruci.“

Peter rychle uskočil stranou od okna a rozlil zbytek piva, co stálo na konferenčním stolku.

„Kruci!“

Na stolku stála i role papírových kapesníčků a tak je rychle využil na jiný účel, než pro který si je prve připravil.

Po utření podlahy a koberce přistoupil opět k oknu a s provinilým výrazem se díval na zatažené závěsy v ložnici. Ne že by si dělal nějaké reálné naděje, že by u Karly měl šanci, ani doopravdy neplánoval se někdy o něco pokusit, ale bylo mu jasné, že po dnešku jsou veškeré jeho i teoretické šance tytam. Pak se zadíval do okna vpravo, kde se stále ještě svítilo. Karlina dcera seděla na kraji svého psacího

stolu a nehybně se dívala na svou šatní skříň. Byla to světovlasá holčička s pihovatou tváří a na sobě měla růžové šatičky. Peter se už konečně chystal zatáhnout žaluzie, když holčička seskočila ze stolu a přistoupila k oknu. Pro jistotu radši uskočil stranou, ale dál se díval holčičce do tváře. Děvče tam jen stálo a sčesávalo si své slaměné vlasy za levé ucho. Pak náhle zčista jasna prudce trhla hlavou proti oknu a praštila se do obličeje tak silně, že se jí okamžitě u nosu objevil pramínek krve. Vůbec na ní nebylo vidět, že by vnímala bolest. Celý proces pak zopakovala ještě třikrát, takže už byl na okně vidět zřetelný rudý otisk. Se zájmem si prohlédla svou zkrvavenou tvář. Jedno oko jí skoro okamžitě začalo natékat a z nosu se jí valila krev. Pořád ale podle všeho nedosáhla žádaného výsledku a tak se ještě dvakrát praštila malou pěstičkou přímo do lícní kosti.

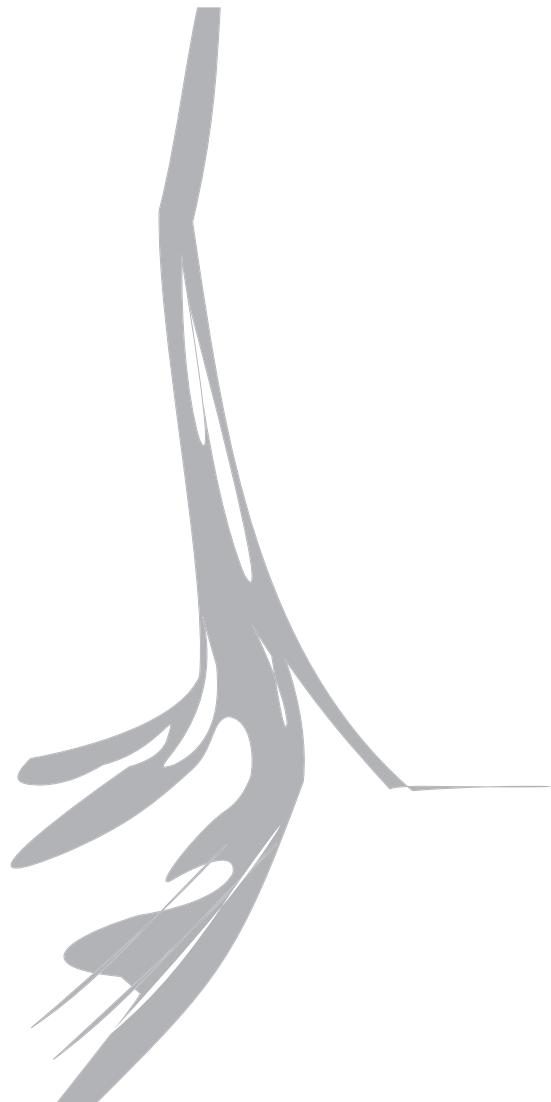
Celé to trvalo sotva minutu. Když už byla holčička se svým omláceným obličejem dostatečně spokojená, tak se ještě vrhla pravým bokem proti dřevěnému rámu postele tak silně, že určitě muselo prasknout alespoň jedno malé žebro. S bolestivým výrazem v obličeji se narohnala, ještě jednou si prohlédla svůj odraz v okně a šla ke stolu. Tam ležel její mobil, který ji určitě maminka dala pro případ nouze. S klidným výrazem ho zvedla a vytvořila číslo. Peter přesně poznal chvíli, kdy se někdo ozval na druhém konci, protože děvčátko začalo jako na povel plakat a popotahovat a ve tváři mělo tak zkroušený a ublížený výraz, že by puklo srdce. Jen co byl hovor u konce, pláč ustal. Holčička odložila mobil zpět na stůl. Sundala si svoje šatičky a precizně si je připravila do ruky tak, aby krvavou šmouhu na okně utřela přesně tím správným místem. Pak si je opět oblékla. Tou samou částí šatů (tam kde by u dospělé ženy končil výstřih) si otřela zkrvavený obličej a s naprostou bezvýraznou tváří si opět sedla na kraj svého stolu.

Jarmila Flaková PŘÍMLUVA

Když stromy do nebe pozvednou své dlaně
a datel verše zatluče do ticha
to studánka laním vydá se odevzdaně
a paprsek tlení kopyt se dotýká

Jen doušek vody pro splavení zlého
občas i lesy krví zahoří
nevěrnou holí v rukou pocestného
čím dál tím míň nás bude tábořit

Až měsíc spadne touhou do seníku
a oči laní vezme k sobě noc
do trávy vysype se vědro plné díků
jak hejna kopýtek prosících o pomoc

Stanislav Klín

DĚKUJU TI

(úryvek)

Každýho prohledávaj ze strany do strany a úplně nechávají na pokoji boty, nějakou zatoulanou střenku tam mít, to je jim volný, toho se nebojí. Náladu bílýma stěnama nepřidají vůbec ke kráse, trochu zjednodušený, hladký, aby ses nemoh dotknout, aby ses nechytnul a nepotil.

Taky trochu unáví, zalepený oči a rozptylující kecy, dají se úplně odlehčit, nevnímat, mám přece své problémy, tupej švýcarák, neostrej sluha, šmiknutí vedle a hele, co to udělá.

Jedeš žlutou do většího města, rychlý kola mažou jak blbec po silnici, rozpálený vzory, mýty možná, nějaký znamení. Ptám se na něco do žaludku, něco hřejivého, třeba červený, je to šílená a směšná představa, takhle to na ně zkoušet. Divný, ale ne nepravdivý, spíš nahý – takovýy divokýy.

Nemají, dalo se to čekat, proudí tu hmota se slovama, nedá se s ničím srovnat, ani propojit ke kloudným výkřikům, rozkazy, jak k bláznum, byla to želesná slova, to jsem mluvil já.

A značný ponižení, nějak mi to nešlo – jím to vysvětlit, vrazit do té lebky, bez cigaret, bez vody, pálii kolama po té cestě černý od noci.

Hvězdy, vlastně roztančený a roztavený lampy škrtaly po plechu, až některý z nás poposedali, divně sebou škubali a házeli ksichtíkama po sobě. Řidič byl zasklenej, choulil se ke mně páteřníma ploutvema – ty reflexní náttery házely odleskama po celý té kabině, někde už zrezlý.

Některý místa byly prázdný a já si říkal, že to je místo pro jiný tvory, odvrácený, z jiný reality, dívají se na mé místo, hltavě, stejně, co si mezi sebou říkají? Kilometry jako bratři, prosmekávají se, dole.

Načichlý chodby vzývají svý čistý dlaždice a ženský s vyceněnými zuby práší na zrcadla rovnýma nohama a lýtkama z broušených a zablácených míst na sobě zdi tuhý, až jsem zblednul – náramný vězení myšlenek a těla, mrzkýho ranního, právě úspěšně narozenýho – minimálně včera měl zkrvavenou hlavu – rozhlížený a ústa do hlubin, prvníma slovama na svoji jedinou – zatím.

Takový stěny diamantový se tahaly téma labyrintama, taky občas bílý pláště se choulily u světel jak můry, nějací motýli a jeden smrtihlav, velkej a výraznej vzpěrač.

Taky tlustý jeptišky v mundůrech poskakující v ty stejný časy, kolem těchhle raněnejch zvířat, odkopnuty a vymyšlený, jak nemocný, rozezíranej každej. Jinak silně a od kterých konců, někomu odcházely

škůdný prstama, jiným jak malomocný, vyhaslý oči, žádný skvělý zlatý dráhy. Stejný otázky mi vlekly do už tak rozevřeného týlu, kvůli pokoji si tak nějak zapálit, nechat tak. Nový přírody.

Neznámýma ptákama po sklech skřípali, šmikali koncema křidel, úplně ztracený, opelichaný, levný kulisy, zadrážovaný a umělý chmýří.

Sednu si a otočím se od nich, na loktech se snesu a čekám kam jít, který rozvrzaný dveře, vždyť je po půlnoci. Abych třeba nebudil. Některý ty dveře jsem nechal tam, úmyslně je ponechali zase oni otevřený, dívali se, i když mi zaručovali naprostý a tichý bezpečí, stačí, abych se hnul, a vím, že tam někde čekají s obuškama, jak hladový lordi a ssmani, tohle oni mívají, našel jsem jejich magorský kostýmy a chtěl je zalit ohněm, olovem, musím na to myslet, spoustu špín a taky se krýt, vymyslet to, jak to půjde a půjde to.

I když na týchle cestě nejsou kříže, budu taky muset utýct, protože až je budou prokousávat plameny, musím být zdrhlej, určitě daleko. Když to takhle vymysleli, naprostý blázni, moje mraveniště, my národy, ty to vědí, že se musejí ty hrozný sekty likvidovat naprosto násilně, žádný sliby, alibi ani návleky, prosený rody, tohle ne, rada zasedla, a je to tak správný, řeklo mi to srdce.

Nalíčený oči sem spatřil na fotkách, jak se mrkají – vzájemný bitky a války, to už jsem ležel na svý měkký a hedvábný, na tý pro sny, nějaký díry po rukou, bude to dobrý, jen mi všichni chybějí.

Oknama se díváš ven, jasný, dobrý, žádný mrzutý válečný prapory – vidíš skrz prožlucený listí, normální lidi a vycházky – pravý sestřičky, sestřičko...

Pavlína Axmanová

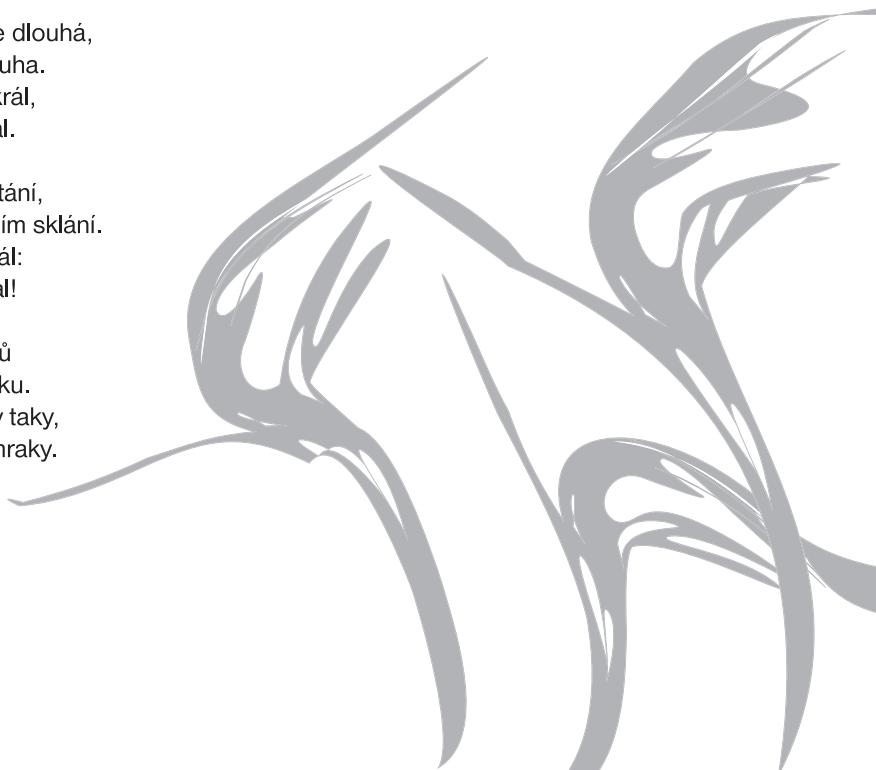
NOC

Už zavírám oči,
už chce se mi spát.
Že den už končí,
o tom bude se mi zdát.
Na obloze svítí tisíce hvězd,
po mléčné dráze chtěla bych se svézt.

Den je krátký, noc je dlouhá,
ve tmě svítí bílá šmouha.
Je to Měsíc, noční král,
hlavní roli ve tmě hrál.

V noci svítí bez přestání,
souhvězdí se před ním sklání.
Velký vůz se těše smál:
nasedejte, jedem dál!

První píseň skřivánek
probudí mě ze spánku.
Měsíc usnul, hvězdy taky,
na obloze jsou jen mraky.

SEZNAM ÚČASTNÍKŮ

jsou uvedeni pouze autoři, kteří si přáli být zveřejněni

Adam Lukáš
Adámek Petr
Antoš Lukáš
Bayerová Michaela
Berková Kateřina
Beťák Čestmír
Borčin-Mocová Kateřina
Čechová Vladimíra
Čuhlová Kristýna
Dáňa Michal
Durdák Jan
Dvořáčková Jana
Elher Roman
Foglová Adéla
Glanzová Markéta
Gogela Ondřej
Hadrová Zuzana
Hájek Václav
Hermannová Lucie
Holátová Marie
Hollmannová Anna
Hrbáčková Anna
Choura Tomáš
Jandejsek Martin
Janoušková Denisa
Janoušková Pavla
Javoříková Mirka
Jelínek Libor
Jíchová Viola

Jobová Tereza
Joukalová Lenka
Juránek Jan
Kalivoda Jiří
Kazíková Nikola
Kinclová Barbora
Klement Lumír
Klenorová Tereza Sylva
Kocvrlichová Tereza
Kokešová Sára
Kolářová Evelína
Kollárová Pavlína
Krajčírová Anna
Krumniklová Pavla
Křivánek Petr H.
Křížek Jaroslav
Kurfürstová Pavla
Kvapil Jiří
Kvapil Miloš
Letochová Karolína
Líbalová Zdenka
Lírová Jindra
Mandschein Pavel
Matysíková Libuše
Mechová Silvie
Motyka Nataniel
Neubauer Ondřej
Pastorová Eliška
Pavlíček Miroslav

Pluhařová Ilona
Pluskalová Adéla
Pohanková Klára
Poch Robert
Přikryl Radomil
Puškárová Nikola
Remešová Hana
Rodná Hana
Růžičková Kateřina
Sedlák Jaroslav
Sládeček Stanislav
Spáčilová Lenka
Starý Jaromír
Straková Marie
Suchánková Jasmína
Surmová Kateřina
Svrčina Stanislav
Šelleng Michal
Šromotová Soňa
Švecová Lenka
Tichý Václav
Tilňáková Božena
Urbášek Milan
Vašíčková Petra
Vavrouchová Kateřina
Vlasáková Kristýna
Vokurka Šimon
Voříšek Radovan
Zádrapa Pavel